

La Vanguardia, 22/10/22

Cent anys de tren

La línia de tren que uneix Ripoll amb Puigcerdà va fer cent anys a començaments d'octubre. No ha estat celebrat com es mereix, perquè fer un traçat tan difícil en ple Pirineu va representar un esforç titànic a nivell tècnic i humà en una època en què no hi havia gaires avenços en la construcció. Només cal esmentar que és la línia que ateny cotes més altes en ample normal de via de tot Espanya, i el túnel helicoidal i el detosses encara avui sorprenen perquè van resoldre el pas entre muntanyes. Després d'uns anys amb tracció de vapor, el 1929 va ser electrificada, i les màquines de la sèrie 1.000 es van ocupar de tot el trànsit de mercaderies, llavors abundant, i de passatgers, i de netejar la via en cas de nevades. No és una línia, l'R3, que tingui gaire bona fama per la puntualitat. Va ser una verdadera llàstima que no es fes de via doble ja de bon començament, aquesta és la causa dels retards, haver d'esperar per fer els encreuaments. A més, en una de les darreres remodelacions, algunes estacions han estat privades de la doble via, com Campdevànol, Toses; així dos trens no hi poden coincidir, cosa que ho complica més. Vist des dels nostres dies sembla no res, però abans del tren s'hi arribava en diligència.

Antonio Ibáñez Paniello
Vigo